

El darrer discurs

Em sap greu, però no vull ser emperador. No és el meu ofici. No pretenc governar ni conquerir ningú. M'agradaria ajudar -en la mesura que sigui possible- jueus i gentils, negres i blancs.

Tots desitgem ajudar-nos. Els humans som així. Volem viure per a la felicitat dels altres i no pas per fer-los desgraciats. ¿Per què ens hauríem d'odiar i de menysprear? En aquest món hi ha lloc per a tots. La terra és rica i pot proveir tothom.

El camí de la vida pot ser lliure i bell però ens hem ben perdut. L'avarícia ha enverinat l'ànima dels éssers humans... ha aixecat muralles d'odi en el món... ens ha portat a la misèria i a la mort.

Vivim l'època de la premsa, però ens hi sentim enclaustrats. La maquinària que produeix abundor, ens ha deixat en la indigència. La nostra ciència ens han fet cíncics; la nostra intel·ligència ens ha fet mesells i cruels. Pensem massa i sentim massa poc.

No ens calen màquines, ens cal humanitat. No ens cal intel·ligència, ens cal amor i tendresa. Sense aquestes virtuts la vida serà violenta i tot es perdrà.

L'avió i la ràdio ens han acostat més. La veritable naturalesa d'aquests ginys és un clam a la bondat humana... una crida a la fraternitat universal... a la unió de tots nosaltres. Fins i tot en aquests moments la meua veu arriba a milions de persones d'arreu del món... a milions de desesperats, homes, dones, nens..., víctimes d'un sistema que tortura éssers humans i que empresona innocents. A tots aquells que em puguin escoltar els dic: "No desespereu!". La desgràcia que ens ha caigut damunt no es més que el pas de l'avarícia, de l'amargor dels que temen l'avenç del progrés humà. L'odi passarà, els dictadors cauran i el poder que van arravatar al poble tornarà al poble. I si bé moren les persones, la llibertat no morirà mai..

- Soldats! No us lliureu a aquestes bèsties, que us menyspreen, que us esclavitzen, que reglamenten les vostres vides, que dicten els vostres actes, les vostres idees i els vostres sentiments! Que us fan marcar el mateix pas, us sotmeten, us tracten com si fóssiu bestiar i us utilitzen com a carn de canó! No sou màquines! Sou éssers humans! I porteu l'amor de la humanitat dins vostre! No odieu! Només odien els que no són estimats... aquells que no són estimats i els desnaturalitzats! Soldats! No lluiteu per l'esclavitud! Lluiteu per la llibertat!

En el capítol 17 de sant Lluç hi diu que el regne de Déu és a dins de cada ésser humà, no dins d'una persona o d'un grup de persones, sinó dins de tothom. És dins vostre! Vosaltres, el poble, teniu el poder de fer que aquesta vida sigui lliure i bella i de fer-ne una aventura meravellosa! Per tant -en nom de la democràcia- utilitzem aquest poder! Ajuntem-nos! Lluitarem per un món nou, per un món digne que donarà a les persones la possibilitat de treballar i donarà un futur als joves i seguretat als vells.

Prometent tot això els malvats han pujat al poder. Però ens enganyen! No han compleixen el que han promès! Mai no ho compliran! Els dictadors s'alliberen a si mateixos esclavitzant el poble. Lluitem ara per alliberar el món, per abatre les barreres nacionals, per acabar amb l'avarícia, l'odi i la prepotència!

Lluitem per un món de la raó, un món en què la ciència i el progrés ens portin a la felicitat!

Soldats, en nom de la democràcia, unim-nos!

Hannah, m'estàs escoltant? Siguis on siguis, aixeca els ulls! Ho veus, Hannah? El sol esquinça els núvols que s'escampen! Sortim de la foscor i arribem cap a la llum! ¡Entrem en un món nou, en un món millor en què les persones estaran per damunt de la cobdícia, de l'odi i de la brutalitat. Mira amunt, Hannah! L'ànima dels homes ha guanyat ales i ja comença a volar. Vola cap a l'arc de sant Martí, cap a la llum de l'esperança.

Mira amunt, Hannah! Mira amunt.

CHARLES CHAPLIN

Discurs final de la pel·lícula "El gran dictador" (1940)

No sou màquines! Sou éssers humans!